

SOCIETAT ▶ **MANRESA**

Entrevista **Sebastià Catllà**

Nou president d'Ampans. El successor de Domènec Casasayas al capdavant de la fundació va haver de triar entre respondre amb el cap o el cor quan li van proposar el càrrec. Empresari de fortes arrels pageses, va optar per donar continuïtat al que ha estat per a ell una forma de vida: compaginar l'activitat privada amb la vocació de servei a la comunitat. Pedala, encara que faci pujada, des dels 8 anys i ara comença una altra etapa

«Podem aprendre molt dels usuaris d'Ampans»

▶ El nou president considera que la fundació ha de generar més recursos propis perquè els públics aniran de baixa

Francesc Galindo
MANRESA

■ Quan li van proposar ser president de la Fundació Ampans es va trobar davant del dilema de respondre amb el cap o amb el cor. Sebastià Catllà i Calvet (ca n'Alegre de Monistrollet, 4 d'agost del 1944) tota la vida que intenta anar més enllà i aquest cop tampoc ha estat diferent.

Del seu cos eixut, meitat cep meitat olivera, brolla un esperit de servei que creu que li ve de la seva iaia Angeleta, que tant anava a donar un cop de mà a un veí en la matança del porc com anava a ajudar una partera.

Als 8 anys ja anava a estudi de Monistrollet a Manresa amb una bicicleta rovellada fes fred, sol o pluja. Ja entrat a la setantena, aquest empresari metal·lúrgic, president del consell d'administració del grup Oliva Torras i copropietari de les marques de vi i d'oli Collbaix, encara puja sovint sobre dues rodes per fer rutes de muntanya i carretera.

Catllà substitueix Domènec Casasayas, que ha ocupat aquest càrrec els darrers 8 anys (vegeu entrevista al president sortint al diari de dimarts).

■ Vostè la feina la dona tota?

R És una qüestió de caràcter. Estic molt desvinculat de l'empresa. Els fills ho fan molt bé. En època de crisi hem crescut en personal, en facturació i en explotació, però no en marge comercial [riu]. Ens hem adaptat i a Espanya tenim 200 persones i a Mèxic més de cent.

■ Però no es tracta només de l'empresa.

R També tinc el celler i déu n'hi do el temps que ocupa, i en aquests moments encara més. Estem ampliant i tenim obres en marxa.

■ Avui mateix com s'ha llevat?

R A les 6 del matí m'he posat a fer coses del camp, després he anat a l'empresa perquè tenia una visita, tot seguit al notari i ara sóc aquí [l'entrevista es va fer el 29 de juny a 1/4 de 12 del matí].

■ Ja té la jornada feta.

R No, ni molt menys. Continuaré en marxa fins al vespre, toca anar al celler amb els paletes i el tècnic i a les 7 de la tarda marxem cap a Barcelona a veure l'actuació del Tom Jones al Festival Jardins de Pedralbes. Tornarem i demà a les 6 tornem-hi. Si algun dia em sobra temps marxem en bicicleta a les 7 del matí i tornem cap a les 11, quarts de 12. N'hi ha que quan arriben a casa fan estiraments i re-

posen, jo em dutxo, em canvio i em poso a fer una altra feina.

■ Vostè, a més a més, és patró membre del comitè executiu de la Fundació Sociosanitària de Manresa. Ha ocupat la vicepresidència de la Cambra de Comerç i la presidència de la Patronal Metal·lúrgica del Bages, i és un dels impulsors del Centre de Formació Pràctica, adscrit a la Fundació Lacetània, un ens formatiu pioner a Catalunya. No n'hi ha prou?

R No és tanta feina, reunions, tirar temes endavant... Hi vaig anant, a la Fundació Sociosanitària, al Centre de Formació Pràctica, com a membre vitalici i expresident, continuo de president de l'Associació d'Empresaris del Pont Nou. Caldria anar canviant però costa trobar persones que es vulguin fer càrrec de temes que no aporten guanys econòmics particulars sinó socials per a la comunitat. Si no surt ningú potser tocarà el rebre a algun fill meu...

■ Per què es va vincular a Ampans?

R Jo, a Ampans, hi sóc des de fa 12 anys. Hi havia canvi de president i, generalment, és el vicepresident el que passa a ocupar la presidència, però el vicepresident més aviat no tenia ganes de continuar. Davant d'aquesta situació diuen que tots els membres del patronat vitalici van coincidir que havia de ser jo, i jo els vaig dir que em semblava que s'equivocaven oferint el càrrec a algú de la meua edat.

■ Però no es van equivocar.

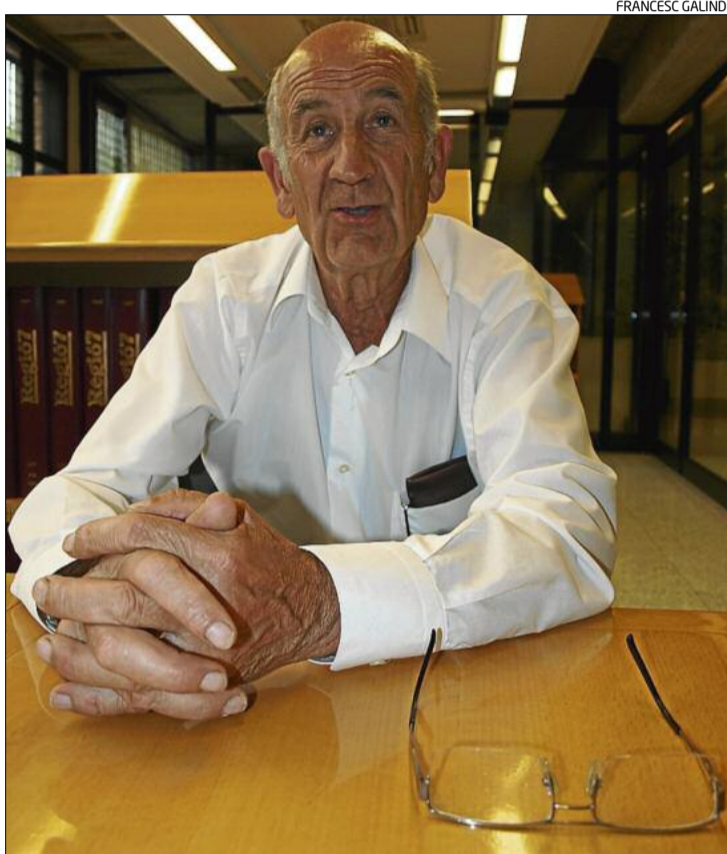
R Em van dir que ho havia de ser perquè era empresari i coneixia la institució. Jo els vaig dir que si pensava amb el cap els havia de dir que no, però que si ho feia amb el cor els havia de dir que sí.

■ I va guanyar el cor.

R Quan vaig arribar a casa ho vaig dir a la meua dona i ella em va preguntar si m'ho havia pensat bé per la feina que suposava més l'activitat que porto a sobre. Jo li vaig respondre que em semblava que ho havia de fer i ella hi va estar d'acord.

■ La família sempre li ha fet costat? Hi ha persones que tenen un horari només de matí i consideren que ja tenen molta feina...

R La família és el més important de tot. Jo tinc una família que ho ha acceptat. Si fos més jove crec que no hauria trobat una dona que m'hagués aguantat. A casa no he passat el temps que havia de passar ja fos per la feina o per altres activitats. He tingut la sort de tenir una gran dona, una gran mare i una gran iaia, mentre que jo no és

Sebastià Catllà durant l'entrevista a Regió7

«Diuen que el que té molta feina encara en fa més i el que en té poca encara en fa menys»

que hagi estat un mal pare però crec que no he fet prou bé d'home ni de pare ni d'avi.

■ I no ha pensat pitjar el fre en algun moment?

R Quan estava a punt de complir els seixanta anys vaig dir a la meua dona que aniria deixant totes aquestes coses a mesura que s'anessin acabant. Ella em va respondre: «vols dir?». I jo li vaig replicar: «sí, sí aniré deixant la Cambra de Comerç, els patronats...». En aquell moment em va trucar el Jaume Espinal perquè entrés al patronat d'Ampans. Va venir a veure'm i en vam parlar. Quan vaig parlar amb la meua dona li vaig dir el que havia passat i que m'havien proposat d'entrar a la junta i ella, fent broma, em va dir «i li has dit que sí, oi?».

■ O sigui, que han passat 12 anys i ara, a més a més, la torna.

R Va passar una època en què vaig treballar molt i vaig procurar tirar una empresa endavant i afortunadament van venir els fills. Jo crec que la societat m'ha donat molt i, segons la meua forma de pensar, he de retornar alguna cosa

«En el futur encara hem de treballar més per fer entrar més usuaris d'Ampans dintre del món laboral»

a la societat. Fer coses pels altres és com una droga que enganxa.

■ Quan va començar a provar aquesta droga?

R Crec que és hereditari. Jo tenia la meua àvia materna que era així també. Quan li deien alguna cosa ja era al davant de tot sempre sense cap interès personal. De vegades en aquella època fins i tot havien criticat la iaia Angeleta per ser d'aquesta forma. Jo sempre he pensat igual que ella i, si a algú no li agrada, que s'hi posi ell.

■ Cada cop hi ha menys iaies Angeleta?

R T'ha d'agradar i no tenir mandra. Ella ajudava quan hi havia la llevadora, ajudava a fer les botifarres després de la matança i sabia fer de tot. La vida de pagès t'ensenyava moltes coses i podies guardar-t'ho per a tu o compartir-ho. Diuen que el que té molta feina encara en fa més i el que en té poca encara en fa menys. Si es vol fer una cosa, el temps es busca i es troba.

■ Els orígens marquen.

R El meu avi, el meu pare i jo vam néixer a la mateixa casa, a ca

n'Alegre de Monistrollet, érem uns masovers d'allà. Als 8 anys jo anava amb la bicicleta rovellada a estudi a Manresa, quatre quilòmetres d'anada i quatre de tornada cada dia plugués, fes fred o sol. Ara això seria impensable.

■ D'aquí li ve l'afició per la bicicleta?

R Sí, encara la mantinc.

■ Hi ha qui ho recordaria com un drama.

R Tot depèn de com t'ho agafis. Vaig començar amb una bicicleta rovellada i, si ho hagués de tornar a fer ara, ho faria. Des del meu punt de vista la meua generació ha viscut una època fantàstica, si, com va ser el meu cas, vas néixer en una casa de pagès on ja no passaves gana. Ha estat un temps en què, amb il·lusió, podies fer coses i sempre una mica més. Els nostres pares no van tenir aquesta sort per culpa de la guerra i ara és diferent.

■ Què diria a un 'ni-ni'?

R Hi ha jovent que no estudia però potser vol treballar i no pot. Més que als *ni-nis* s'hauria de dir a qui toqui que hi ha molt bons operaris de països de l'Est perquè han estudiat i han treballat, han fet d'aprenents i aquí això ha anat d'una altra forma. El jovent no pot començar a fer res de feina fins als 16 anys. D'aquí ve la creació del Centre de Formació Pràctica. Cal donar oportunitats al jovent i renovar les lleis d'aquest país. Queda molta feina per fer encara per lligar la formació i la universitat.

■ Què pensa quan veu el jovent tot el dia amb el mòbil a les mans o capficat en alguna maquineta electrònica?

R Això de l'ús del mòbil d'una forma tan extrema és de fa pocs anys, però no es tracta només del jovent sinó que tots podem estar menjant i responent un whatsapp. La tecnologia és una gran ajuda, però cal fer-la servir amb el cap.

■ I qui té encara més difícil la integració en el món laboral són els discapacitats.

R Ampans això ho ha treballat molt bé i ha aconseguit uns resultats que estan a la vista pel que fa a la inserció al món laboral. Es tracta de persones que hi ha feines que no poden fer i altres que sí amb molts bons resultats. Cal generar més recursos propis perquè els públics sabem que minvaran. En el futur encara hem de treballar més per fer entrar més usuaris d'Ampans dintre del món laboral i posar en valor que l'aprenentatge a Ampans va en dues direccions. Ells aprenen de nosaltres, però nosaltres podem aprendre molt d'ells.